

CONTRA
CORRENTAlbert Soler
Fotografia: DdG

■ El rosinc Francesc Galí s'ha endinsat a «Empordà elèctric» en la història de la moguda musical empordanesa dels vuitanta, prèvia a l'esclat del rock català. Moguda de la qual ell va formar part com a component de Los Carbónicos, un dels molts grups que van sortir en aquells anys i que surten -també- al llibre.

❏ **Siguem francs: vostè es va fer rocker per lligar?**

■ Home, diguem que de rocker es lligava millor. Però me'n vaig fer perquè un amic es va comprar una guitarra i em va enredar perquè toqués el baix en el seu grup.

❏ **Com era aquell Empordà?**

■ Era un Empordà elèctric, molt diferent del d'ara. Estàvem al postfranquisme i la gent tenia ganes de dir coses. En general hi havia poca formació musical però moltes ganes. Amb una guitarra i quatre acords fèiem una cançó i teníem la valentia de pujar a un escenari.

❏ **Sent nostàlgia?**

■ El que em sap greu és no haver continuat en la música. Sortir a tocar i que la gent reconegui la cançó és una experiència única. Hi ha pocs records com aquests, a la meua vida.

❏ **I tots érem més joves.**

■ He, he, és clar, els 25 anys no són els 58. A més hi havia promotors, locals, gent que organitzava concerts... Tota una ebullició.

❏ **On ha anat a parar, tot això?**

■ Ha canviat la normativa. Abans podíem tocar fins a les dues de la matinada sense problema. Ara no pots ni tocar. Així i tot, han quedat coses, per exemple Sangtraït, que va sortir aleshores i va ser un referent als noranta. I també en va sortir gent que ha muntat estudis com Music Lan, a Avinyonet. Va deixar empremta, la moguda aquella. Va durar més o menys una dècada, entre la movida madrilenya i l'eclosió del rock català.

❏ **De què parlen els vells rockers quan es troben?**

■ Dels vells temps, és clar, ara que quasi estem prejubilats. A la presentació del lli-

Francesc Galí

► MÚSIC I ESCRIPTOR

«Les bandes
que no
cantaven en
català van ser
desplaçades»

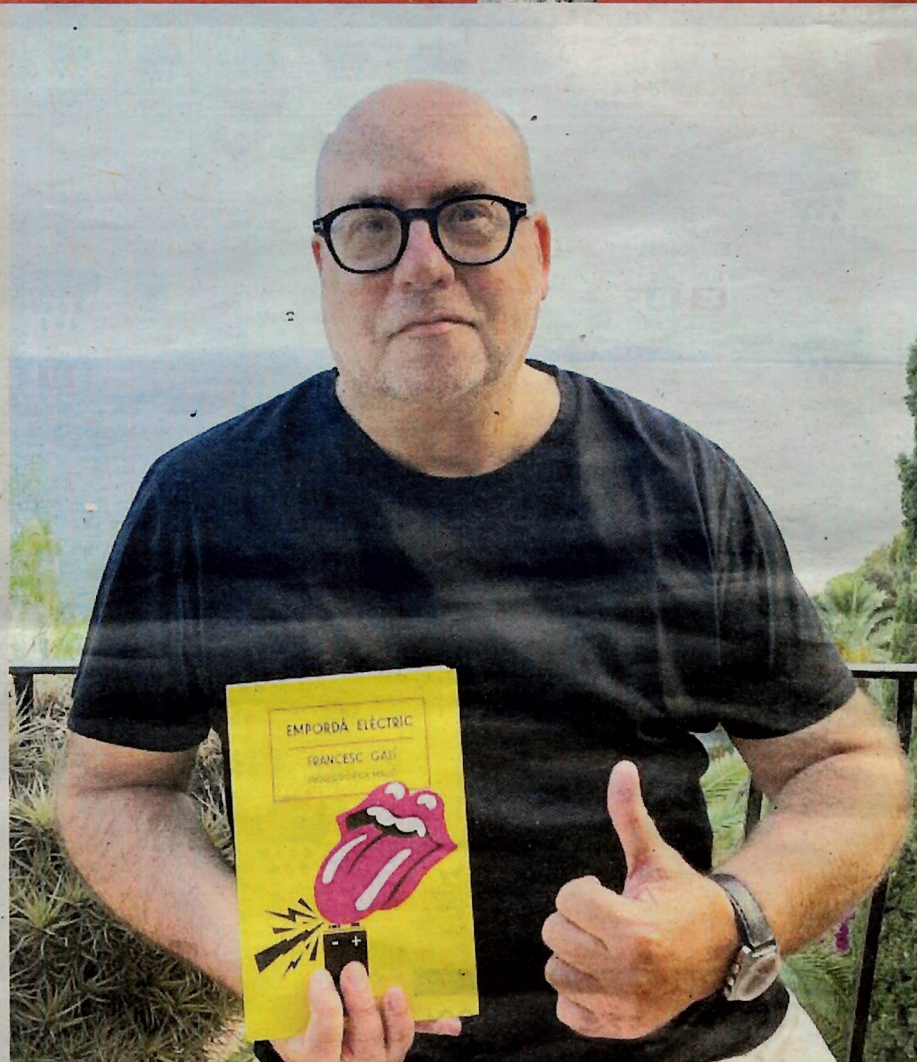
bre, a Roses, ens vam reunir molts músics d'aquells dies. Vam tocar i tot. Algunes bandes feia trenta anys que no ho feien. N'hi ha que continuen tenint ganes de fer coses... i les fan!

❏ **Qualsevol temps passat va ser millor... musicalment?**

■ És el que passa, jo li dic a la meua filla de 24 anys que no entenc com pot escoltar la música que escolta. És el mateix que em devien dir els meus pares a mi, quan tenia 24 anys. Ara bé, el cert és que la batalla que teníem als anys vuitanta entre el rock i el pop, l'hem perdut els rockers. Escoltes la ràdio avui en dia i el que sona és música pop, el rock està pràcticament erradicat, per a les noves generacions ja no existeix. Si a la meua filla li poso un disc de The Doors, no sap ni qui són. No diguem ja el rock progressiu, a veure a qui se li acut fer avui una cançó de vint-i-cinc minuts. La música s'ha simplificat.

❏ **Després de vostès va venir el rock català. O era pop?**

■ Hi havia una mica de tot. Sangtraït i Sopa de Cabra eren més rock, i Els Pets i Sau, més pop. Això, abans. Ara, en lloc de la guitarra elèctrica es toca l'ukulele (riu). I música de festa major, sobretot festa ma-

jor, tots els grups catalans ara fan música molt ballable i amb contingut quasi sempre molt superficial. Bé, tampoc ho vull criticar, és una altra època i ja està. Aquest és el panorama actual.

❏ **El rock català els va engolir una mica, als que ja hi eren?**

■ Absolutament. Als anys vuitanta cantàvem en castellà, en anglès o en català, en el que ens venia bé en cada moment. A partir del famós concert del Sant Jordi, al 91, hi va haver una voluntat política d'apostar pels grups que cantaven íntegrament en català. No ho critico, és un fet. I les bandes que estàvem en una altra his-

tòria ens vam trobar que tots els ajuntaments i administracions van començar a apostar per aquests grups. Ens van apartar directament.

❏ **Això mateix li vaig sentir dir a en Loquillo.**

■ Miri que em considero als seus antípodes, però a ell li va passar una mica el mateix. Totes les bandes que no cantaven en català, als anys noranta ens vam trobar desplaçades i de mica en mica van anar morint. No érem un moviment organitzat, cantàvem com ens venia de gust, i quan va venir el rock català ens va passar per sobre.

TANCAMENTS
ALUMINI - PVC

ORMETAL

972 47 61 27 - www.ormetal.es

Fes-te del **Club del subscriptor**

A més de rebre còmodament el teu exemplar, podràs gaudir de nombrosos serveis i activitats de franc o amb importants descomptes

Tel.: 972 20 20 66
subscripcions@ddg.cat

Consulta les promocions també al nostre web

CLUB
DEL
SUBSCRIPTOR
8888 8888 8888 8888

Diari de Girona